

springbooks

อาหารเช้าคอยบอกเราว่า “วันนี้เริ่มขึ้นแล้วนะ”

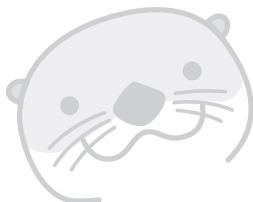
조식: 아침을 먹다가 생각한 것들

อีดาฮเย

เขียน

นิชชา กัมภูสิริพงษ์

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ฉันเป็นพวกที่แทบจะเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างผ่านหนังสือ
เลยรู้สึกว่าการอ่านหนังสืออย่างบ้าคลั่งเพื่อกระตุ้นตัวเองที่เกี่ยวข้องร้าน

—อีดาฮเย

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

จดหมายจากบรรณาธิการ

ฉบับภาษาเกาหลี

การกินดีคือความสุขอันยิ่งใหญ่ในชีวิตยิ่งกว่า
การเติมท้องให้อิ่มง่าย ๆ เป็นช่วงเวลาแห่งการ “ปึง!”
ที่เราพบพาน ๆ ครั้งในชีวิต เมื่อหัวร้องปึงในท้องก็ร้อง
ปึง ยิ่งไปกว่านั้นคือหัวใจก็ร้องปึงด้วย! ตอนนั้นละ!
อาหารที่อยู่กับเราในทุกฉากของชีวิต ทั้งสุข โกรธ
เศร้า และสนุกสนาน เล่นวาบไปทั่วร่างกาย

เราบรรเทาความโหยหาทางใจด้วยข้าวต้ม
หนึ่งถ้วยอุ่น ๆ คลายความโกรธที่คุณรุ่มในอกด้วย
การชดน้ำซूपแฉะมยอนเย็น ๆ เหยียบบรรณิประตุรูก
โดยใช้ตะเกียบคีบอาหารเผ็ดที่ชวนสูดปากซัด ตาม
ด้วยกัตของหวานฉ่ำแล้วสัมผัสกับสวรรค์ในช่วงพริบตา
โปรเจกต์นี้เริ่มต้นด้วยความตั้งใจจะรวบรวมเรื่องราว
อันล้ำเลิศที่สังสมมาคู่กับอาหารที่อยู่รอบตัวเสมอ

ในซีรีส์นี้มีคีย์เวิร์ดที่เป็นหัวข้อหลักของหนังสือ
แต่ละเล่ม กฎการเลือกคีย์เวิร์ดคืออะไรนะหรือ
เงื่อนไขต้องสอดคล้องกับหนึ่งในสี่ข้อดังต่อไปนี้ ข้อหนึ่ง
อาหารที่เป็นรูปธรรมหนึ่งอย่าง (เช่น จาจังมยอน)

ข้อสอง วัตถุดิบที่ใช้บ่อยๆ เป็นปกติ (เช่น หัวหอม)
ข้อสาม ประเภทอาหารที่สื่อถึงสัญลักษณ์ (เช่น
อาหารแก้ม้าคาง) และข้อสี่ หัวข้อเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับ
อาหาร (เช่น อาหารเช้า)

สิ่งสำคัญคือ “หนึ่งสิ่ง” ที่ใช้เป็นธีมหลักของ
หนังสือแต่ละเล่ม บางครั้งไม่จำเป็นต้องเป็นอาหาร
แต่ต้องมีความเกี่ยวข้องกับอาหารอย่างชัดเจน และ
ต้องกลมกลืนพอจะรวมทั้งหมดเป็นหัวข้อเดียวกันได้
ในเล่มนี้ฉันตั้งใจทั้งวิธีการบรรยายแบบเก่าไป และ
ใช้วิธีการบรรยายถึงอาหารต่างๆ โดยไม่เกี่ยงประเภท
หรือเหตุผล เหมือนเมนูในร้านอาหารจานเดียว
แล้วเงื่อนไขที่อยากเพิ่มเข้ามาเป็นอย่างสุดท้ายคือ
หัวข้อที่แต่ละคนเลือกมาต้องมีความรักเป็นพื้นฐาน!
เราจะพูดในเรื่องที่ชอบได้อย่างลื่นไหล เพราะในหัว
จะพรั่งพรั่งไปด้วยความชื่นชอบในสิ่งนั้นเป็นทุนเดิม
อยู่แล้ว

การที่เลือก “อาหารเช้า” เป็นหัวข้อแรก ต้องเป็นโชคชะตาฟ้าลิขิตแน่ๆ มื้อแรกของวัน หนังสือเล่มแรกของซีรีส์ คำที่อยู่ลำดับแรกสุดชวนให้เราตื่นตื้นเสมอ หนังสือเล่มนี้พูดถึงความคิดปลีกย่อยเกี่ยวกับมื้อแรกของทุกวันที่เราดักเข้าไปโดยไม่ทันได้ตื่นเต็มตา เป็นเรื่องราวสุดพิเศษเกี่ยวกับฉกยามเช้าแสนธรรมดาที่เกิดขึ้นกับทุกบ้านในทุกๆ วัน

บรรณาธิการคิมจิฮยัง

คำนำสำนักพิมพ์

หากถามตัวเองว่า “ถ้าพูดถึง ‘อาหารเช้า’ จะคิดถึงอะไร” คำตอบคงไม่ไกล “มือง่าย ๆ” “มือที่ใช้เวลารวดเร็วที่สุด” หรือไม่กี่ “ปกติฉันไม่กินอาหารเช้า”

วิถีชีวิตของคนในยุคปัจจุบันที่ต้องคอยวิ่งให้ทันโลกที่หมุนไปอย่างรวดเร็ว ทำให้อาหารเช้ากลายเป็นมื้ออาหารที่คนส่วนใหญ่อาจมองข้ามและให้ความสำคัญน้อยที่สุดในบรรดาอาหารสามมื้อ ทั้งที่เป็นมื้อที่สำคัญที่สุด เป็นดั่งปั้มน้ำมันสถานีแรกที่จะส่งพลังงานให้เราออกเดินทางจากจุดเริ่มต้นได้ในแต่ละวัน

แต่ใจเย็น ๆ นะ อย่าเพิ่งปิดหนี...

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้จะมาเล่าถึงสาระด้านคุณค่าทางโภชนาการหรือการดูแลสุขภาพอะไรหรอก แต่จะพาเราไปทบทวนถึงเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาอาหารเช้า ที่อาจเป็นฉากหนึ่งในทุกช่วงชีวิตที่เรามองข้ามไป ตั้งแต่วัยเด็ก วัยเรียน ทำงาน ไปจนถึงวัยที่มีครอบครัว อีกทั้งยังมีเรื่องราวของ

อาหารเข้าจากประสบการณ์ตรงของนักเขียนที่ต่าง
วาระ ต่างสถานที่ ให้เราได้เปิดโลกกว้างตามไปด้วย

อันที่จริงอาหารเข้าก็คงคล้ายกับกระดุมเม็ดแรก
ละว่าไหม ถ้าเราติดกระดุมเม็ดแรกได้ดี เราก็จะติด
เม็ดถัดไปตามรั้งดุมได้โดยไม่สะดุด

และอาหารเข้ายังเป็นสิ่งที่คอยเตือนว่า “วันใหม่
กำลังเริ่มขึ้นแล้วนะ!”

springbooks

สารบัญ

ใครหิวก็หากินเอาเอง	2
ในวันสำคัญ โปรดทำตามที่เคยทำเถอะ	6
วันที่หนึ่งมกราคม	12
เรื่องราวการกินดื่มให้อ่อนวัยในตอนเช้า	18
อาหารเช้าบนท้องฟ้า	24
กาแฟนิยามเช้าที่ดื่มในเบรกฟาสต์คลับ	28
รักที่สุดในอาหารเช้า	36
มนุษย์ตอนเช้ามืดที่ไม่กินข้าว	42
เสพติดอย่างง่ายดาย	48
ความหรรษาของอาหารเช้า	60
อาหารเช้ากับบันทึย	64
รสชาติอันโอชะของทะเล	70
คุณแม่เป็นห่วง	80
หนึ่งวันที่ดื่มจึก	92

ต้องทำให้ท้องว่างจึงจะเห็นผล 100

ถั่วงอกที่สุดยอดในปฐพี 104

ตบท้ายด้วยความหรรษา 108

แบตะเต็มแต่เช้า 112

พลังเสือปลั่งพล่าน 116

เก็บไว้ได้นาน 120

มือเข้ากับมือเที่ยงในวันปิกนิก 124

ไปกินข้าวเข้ากันไหม 128

แขกที่มาก่อนมือเช้า 132

ฉันคือโอแดชู 142

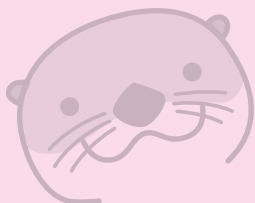
คุณหมอคะ ฉันมีคำถาม 148

ซดโฮกๆ แล้วขออีกถ้วย 152

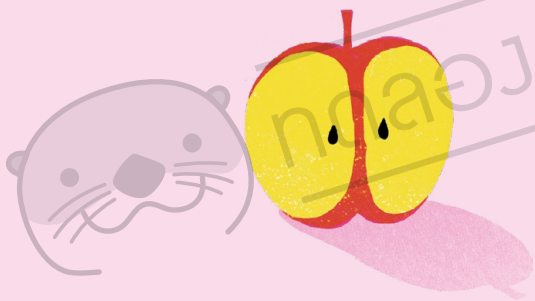
พຼ່ງนี้กินอะไรดี 156

เกี่ยวกับผู้เขียน 162

ທດສະວັດ

ใครหิวก็หากินเอาเอง การแต่งงานกับอาหารเช้า

ฉัน : ทำไมนายถึงอยากแต่งงานล่ะ

เพื่อน : ดีจะตาย เข้ามาภรรยาก็ทำอาหารเช้ารอ
แล้วปลุกฉันด้วย...

ฉัน : ทุกวันนี้ฉันกินข้าวเช้าก่อนไปทำงานหรือ

เพื่อน : ไม่นะ

ฉัน : ???

หัวข้อสนทนาส่วนใหญ่ของเพื่อนผู้หญิงที่ใกล้แต่งงานคือ “บ้าน” บ้านคือสิ่งสำคัญ เพราะการแต่งงานคือการแยกตัวจากพ่อแม่ และรับความช่วยเหลือจากพ่อแม่ครั้งใหญ่ (เป็นประวัติการณ์) เพื่อมี “บ้านของตัวเอง” ไม่ว่าจะเป็นบ้านเช่ารายเดือน บ้านเช่าแบบchon te¹ หรือบ้านของตัวเองก็ตาม คำว่า

¹ การเช่าอยู่แบบจ่ายเงินก้อนใหญ่ ผู้เช่าต้องจ่ายเงินยืมถึงสามสิบเปอร์เซ็นต์ของราคาห้อง สัญญาขั้นต่ำอยู่ที่สองปี พอหมดสัญญาและย้ายออก ผู้เช่าจะได้เงินคืนทั้งหมด

“ครอบครัว” ยังครอบคลุมถึง “บ้าน” ที่เป็นพื้นที่ทางกายภาพอีกด้วย เกือบทั้งหมดของการชักเย่อระหว่างครอบครัวสองฝั่งมักมีเรื่องเงินและอำนาจรวมอยู่เหมือนฉันจะเคยได้ยินคำที่บอกว่าความรักเกี่ยวข้อกับการแต่งงานอยู่ครั้งหนึ่ง แต่จำได้ไม่ละเอียด คำศัพท์ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับแต่งงานคืออะไร การแต่งงานสำหรับคุณหมายถึงความเชื่อใจ อนาคต และความมั่นคงอย่างนั้นหรือ ออกแนวความรัก การผจญภัย การท้าทาย หรือเป็นการหาเลี้ยงครอบครัว การทำมาหากิน และการมือพาร์ทเมนต์ ในหลายกรณีมักเข้าใจว่าภาพรวมเป็นสิ่งนี้แต่กลับเป็นสิ่งนั้น เข้าใจว่าเป็นสิ่งนั้นแต่กลับเป็นสิ่งนี้ หรือไม่ก็เป็นรูปแบบที่ผสมรวมระหว่างสองสิ่ง

เมื่อนึกถึงเพื่อนผู้ชายที่โกลั้แต่งงาน หรือผู้ชายที่ขอฉันแต่งงาน จำได้ว่าเราถกประเด็นเกี่ยวกับคำว่า “อาหารเช้า” เยอะมากจนน่าตกใจ หากถามถึงเหตุผลที่อยากแต่งงาน ผู้ชายจะพูดถึงฉากที่ภรรยาสวมผ้ากันเปื้อนจัดโต๊ะอาหารเช้าและมาปลุกตนเอง ทั้งที่ปกติเขาไม่ค่อยกินข้าวเช้าและบรรยากาศในบ้านก็ไม่ได้เป็นอย่างนั้น ท่าทางชื่นคู่แต่งงานใหม่ที่ฉายผ่านซีรีส์ในโทรทัศน์จะมีอิทธิพลกับพวกเขา เวลาบอกชายโสดให้แต่งงานเพื่อใช้ชีวิตให้สมกับเป็นมนุษย์ ผู้คนคงจะนึกถึง

เจ้าสาวหอยขม² มากกว่าคนที่เป็มนมนุษย์เท่าเทียมกัน
นี่ถึงบุคคลที่ทำงานในชอกมุ่มต่างๆ เพื่อสนองความ
ต้องการที่ผู้ชายไม่รู้ว่ตัวเองต้องการ และไม่ได้
มองหาอยู่

หญิงที่แต่งงานแล้วจะไม่บ่นว่ “ฉันต้องเตรียม
อาหารเข้าให้สามีทุกวันเลย!” แต่ชายที่แต่งงานแล้ว
จะพูดถึง “โต๊ะอาหารเข้าที่ภรรยาจัดเตรียมให้” แม้
จะได้ยินชัดเจนว่เขาไม่กินข้าวเช้า แต่เมื่อแต่งงาน
สิ่งนั้นจะกลายเป็นกิจกรรมเชิงสัญลักษณ์ โดยแยก
ออกได้ยากว่ผู้ชายชอบให้มีคนเตรียมโต๊ะอาหารเข้า
ให้ หรืออยากกินข้าวเช้าจริง ๆ ชอบกินข้าวเช้าหรือ
ถ้าว่อย่างนั้นหลังจากนี้ก็หากินเองสิ

หนึ่งในคำถามที่ผู้หญิงที่เพิ่งแต่งงานหมาด ๆ
ได้รับมากที่สุดคือ “เตรียมอาหารเข้าให้หรือยัง” ผู้ชาย
ที่แต่งงานแล้วก็ได้รับคำถามแบบเดียวกัน แต่เมื่อ
ถามคำถามเดียวกันนี้กับผู้หญิง ผู้หญิงจะเป็นฝ่าย
จัดเตรียมโต๊ะอาหารเข้า ในขณะที่ผู้ชายเป็นฝ่าย
รอกินอาหารเข้า ไม่มีใครถามผู้หญิงที่เพิ่งแต่งงานว่
กินข้าวก่อนไปทำงานไหม และไม่มีผู้หญิงที่ถูกถาม
ว่สามีเตรียมโต๊ะอาหารเข้าให้หรือเปล่า ยังข้าวใหม่

²นิทานพื้นบ้านของเกาหลี ที่เล่าถึงชาวนาโสดคนหนึ่งซึ่ง
เขาได้ยินเสียงของหอยขมจึงเก็บกลับบ้าน วันต่อมามีอาหารวางรอ
อยู่บนโต๊ะ และบ้านก็สะอาดเอี่ยม เขาแอบดูจนพบความจริงว่หอยขม
ตัวนั้นแปลงร่างเป็นหญิงสาวทำงานบ้านให้ จึงตกหลุมรักและขอนาง
แต่งงาน

ปลามันอยู่เลย สามี่ไม่เตรียมอาหารเข้าให้หรือ ผู้หญิงไม่หิวข้าวตอนเช้าหรืออย่างไรงั้น สำหรับผู้หญิง การเตรียมอาหารสำคัญกว่าการกินข้าวใช่ไหม แม่สามี่มักถามลูกชายต่อหน้าลูกสะใภ้ว่า “ได้กินข้าวก่อนไปทำงานไหม” เพื่อนของฉันถึงกับถอนหายใจ “เห็นก่อนแต่งงานบอกว่าไม่กินข้าวเช้า เหนื่อยมากเลย ไม่อยากกินข้าวเช้าสักนิด เราทำงานกันทั้งคู่ แค่กินข้าวเย็นด้วยกันสักมื้อก็ยากแล้ว แล้วนี่พูดถึงอาหารเข้าอย่างนั้นหรือ หมายความว่าอย่างไรงั้น คุณแม่คะ ก่อนแต่งงานหนูเองก็โตมาโดยที่มือไม่เคยเปียกน้ำเลยสักครั้ง แต่อย่างน้อยก็น่าจะสอนให้เขาหย่อนกางเกงในกับถุงเท้าที่ถอดแล้วลงตะกร้าหน่อยสิคะ” นี่คือแรปของลูกสะใภ้ที่กระหน้าพูดภายในใจ

พวกผู้ชายที่แต่งงานแล้วมักถือว่าเช็กกับภรรยาวันก่อนดีมากผ่านวิธีการพูดว่า “โต๊ะอาหารเข้าเปลี่ยนไป” ฉันคิดว่าเป็นเรื่องที่ตลกมาก ถ้าขนาดรู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงนั้น แล้วทำไมทำการบ้านน้อยครั้งเชียวล่ะ มัวทำอะไรอยู่ ต้องการคุยโวว่าอาหารเข้าที่ทำนานที่ปีหนดีเลิศหรือ หนึ่งในมุขตลกที่ฉันได้ยินตอนเด็กจากหญิงวัยกลางคนคือคำนี้ “เห็นทำแต่ละอย่างแล้ว ชั่งน้ำหนักตอนตักข้าวเข้าปากมาก” ลองคิดดูเอาเองว่าหมายถึงปากของใคร

ในวันสำคัญ โปรดทำตามที่เคยทำเถอะ วันสอบกับอาหารเช้า

ในสังคมเกาหลีใต้จะมีหนึ่งวันที่บางครอบครัว
เตรียมยกบ้านและผู้คนที่ตื่นเต้นกันคือวันสอบชุนึง¹
ไม่เพียงแต่ผู้เข้าสอบเท่านั้น แต่ครอบครัว โรงเรียน
กับสถาบันกวดวิชา และทุกคนต่างภาวนาให้กับ
ใครบางคน ฉันไม่ได้มีสมาชิกในครอบครัวที่เป็น
ผู้เข้าสอบนานแล้ว แต่ยังคงภาวนาเสมอเมื่อถึง
วันนั้น การสอบเข้ามหาวิทยาลัยเป็นการวัดผลเชิง
เปรียบเทียบ จึงไม่มีฉากจบที่ทุกคนมีความสุขถ้วนหน้า
ได้ แต่ฉันก็ภาวนาว่าอย่าให้มีใครติดขัดเพราะเจ็บป่วย
หรือประสบอุบัติเหตุในวันสอบ

อาหารเช้าคือปัญหาอย่างไรนะหรือ อาหารเช้า
ในวันสอบไม่ใช่ปัญหาพื้นๆ ความคิดที่ว่ากินข้าวเช้า
รองท้องดีกว่า (หากเป็นไปได้ให้เพิ่มถั่วและปลากะตัก
ลงในเมนูอาหาร ซึ่งว่ากันว่าช่วยพัฒนาทักษะด้าน

¹ CSAT (College Scholastic Ability Test) คือการสอบเพื่อ
วัดผลเข้าเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาของประเทศเกาหลีใต้

การจดจำและทำให้สมองแล่น) กับอาการหนึ่งที่ต้องตั้ง
หน้าตาหย่อนที่อาจมาเยือนตั้งแต่การสอบคาบแรก
รวมถึงความวิตกกังวลที่คิดว่า ยิ่งพะว้าพะวังใจอยู่ แต่
ยังต้องฝืนกินอาหารและฟังคำพูดปลุกใจนั้นเป็นการ
ทรมานตัวเองหรือเปล่า ความคิดเหล่านี้ปะปนกัน
ยุ่งเหยิง ทว่าบรรดาผู้เชี่ยวชาญด้านการสอบคัดเลือก
ให้คำตอบแบบเดียวกัน

คือให้ทำตามที่เคยทำ หมายถึงผู้เข้าสอบที่เคย
ข้ามมือเข้าก็ไม่ต้องกิน ผู้เข้าสอบที่เคยกินก็กินเสีย
เมนูอาหารก็เช่นเดียวกัน หากต้องการกินข้าวเช้าใน
วันสอบ ลองปรับตัวให้คุ้นเคยกับช่วงเวลาของวันสอบ
ล่วงหน้าสักสองสามวันน่าจะดี

อาหารเช้าในวันสำคัญต้องอยู่ท้อง ร่างกาย
และจิตใจจึงจะแข็งแกร่งตามนั้น เป็นคำพูดที่ถูกต้อง
ภาพยนตร์เรื่อง *Midway* ที่กำกับโดยโรแลนด์
เอ็มเมอร์ิช มีฉากอาหารเช้าที่ลืมไม่ลง คือฉากที่
เหล่านักบินกินข้าวในเช้าก่อนวันทำสงครามที่มิดเวย์
อ้างอิงจากสารคดี *Greatest Events of WWII in
Colour*² ที่เล่าถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้น กล่าวว่าวันที่

² สารคดีที่เล่าเฉพาะเหตุการณ์ใหญ่ ๆ ในสงครามโลกครั้งที่สอง
มีทั้งหมดสิบตอน ได้แก่ บลิทซ์ครีก ยุทธการบริเตน เฟอร์ลฮาร์เบอร์
ยุทธนาวีมิดเวย์ การยึดครองสตาลินกราด วันดี-เดย์ ยุทธการตอกลิ้ม
ทะเลเพลลิ่งเดิร์สเดิน ปลดปล่อยบูเคนวัลด์ และฮิโรชิมะ

เสิร์ฟเมนูไข่หรือสเต็กเป็นอาหารเช้าจะเป็นวันตกที่นั่งลำบาก และในฉากนั้นก็มีเมนูไข่กับสเต็กทั้งหมด

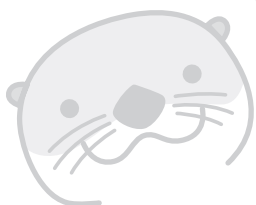
ยุทธนาวีมิดเวย์เป็นการสู้รบครั้งใหญ่ที่เปลี่ยนกระแสนสงครามแปซิฟิกให้เอนเอียงมาทางฝั่งสหรัฐอเมริกา ที่มีว่แต่ซ่อมแซมความเสียหายที่ถูกโจมตีฐานทัพจนขาดแคลนกำลังรบทางทะเล จากญี่ปุ่นที่ภูมิใจในแสนยานุภาพทางทะเล ซึ่งนอกจากจะมีประสบการณ์จากชัยชนะในสงครามรัสเซีย - ญี่ปุ่นแล้ว ยังเป็นต่อเรือเครื่องบินขับไล่ซีโรเซนด้วย แต่ยุทธนาวีมิดเวย์ที่ญี่ปุ่นดูได้เปรียบในตอนแรกก็จบลงด้วยชัยชนะของสหรัฐฯ เนื่องจากฝ่ายสหรัฐฯ เป็นผู้นำในสงครามข่าวสาร และมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นราวปาฏิหาริย์หลายครั้ง (ในมุมมองของญี่ปุ่นคือการตัดสินใจผิดพลาดซ้ำซ้อนและระบบราชการที่ไม่ต่างจากผืนร้าย) อย่างไรก็ตามนี่เป็นเพียงบทสรุปเท่านั้น สหรัฐฯ ไม่ได้สู้รบโดยกระโจนลงไปอย่างมั่นใจในชัยชนะดังที่เห็นในภาพยนตร์เรื่อง *Midway* และยังมีเหล่านักบินขับเครื่องบินทิ้งระเบิดประจำการอยู่

เทคโนโลยีในขณะนั้นไม่อาจใช้ดาวเทียมระบุพิกัดของข้าศึกได้อย่างแม่นยำ เครื่องบินขับไล่ที่ขับออกจากเรือบรรทุกจึงต้องหาพิกัดของข้าศึกในมหาสมุทรอันกว้างด้วยตาเปล่า จากนั้นก็ปักหัวลงในองศาใกล้แนวตั้งตรงตำแหน่งที่ใกล้กับเรือข้าศึก หย่อนระเบิดแล้วบินขึ้นไปอีกครั้ง เพื่อเพิ่มอัตราความแม่นยำในการ

ทิ้งระเบิด ซึ่งระหว่างนั้นต้องหลบกระสุนและเป็นใหญ่ที่ยิ่งขึ้นมาจากเรือข้าศึกให้ได้ หากดูเรื่อง *Midway* จะเห็นว่าเหล่านักบินที่กินสเต็กเลิศจึงเป็นอาหารเข้านั้นมีสีหน้าหม่นหมอง พวกเขาทำหน้าเหมือนอาจจะไม่รอดกลับมา ไม่สิ ไม่รอดกลับมาอย่างแน่นอน ทุกคนจดจ่ออยู่กับความคิดโดยที่แทบจะหยุดกินอาหารกัน ในภาพยนตร์มีคำพูดที่เรียกขวัญกำลังใจก่อนจะกินอาหารอย่างกระตือรือร้นว่า “อาหารนั้นคือการปลุกพลังหรือเปล่า หรือว่าเป็นน้ำใจที่หยิบยื่นให้เพราะคิดว่าเป็นการออกรบครั้งสุดท้ายแล้ว คงไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง”

ฉันจำอาหารเข้าวันที่น้องชายเข้ากรมได้ ก่อนที่ฉันกับน้องจะเป็นผู้ใหญ่ ไม่บ่อยนักที่สมาชิกในครอบครัวทั้งหมดจะนั่งล้อมวงกินข้าวเข้าด้วยกัน เพราะมักจะต่างคนต่างกิน ยกเว้นแค่วันหยุดสุดสัปดาห์ วันนั้นฉันชวนทุกคนนั่งรวมที่โต๊ะอาหารเพื่อกินข้าวเข้าด้วยกัน ฉันไม่รู้ต้องพูดอะไรนอกจากขอให้สุขภาพแข็งแรงนะ และร้องให้เงียบๆ ขณะกินข้าว แม้แต่บนรถบัสที่จะไปมหาวิทยาลัยวันนั้นฉันก็เอาแต่ร้องไห้เหมือนคนมีเรื่องอะไรสักอย่าง ครอบครัวที่เห็นฉันน้ำตาตกในวันเข้ากรมของน้องชายที่ดูไม่สนิทกันเท่าไรก็พูดว่า “ทำไมอยู่ๆ เด็กนั่นถึงเป็นอย่างนั้นล่ะ” ฉันไม่มีวันลืมเข้าที่แสนอลหม่านนั้นได้ลง เพราะคิดว่ นับจากนี้วันที่ใส่ชื่อของน้องชายได้จบลงแล้ว

ฉันกังวลว่ากลับบ้านมาอีกทีนี่องจะกลายเป็นคนอื่น
แต่มานี้ก็ย้อนดู ก่อนเข้ากรมเขาก็ไม่ได้ใส่ชื่อเต็มร้อย
อยู่แล้ว อาหารเช้าในช่วงเวลาแห่งการร่ำลา ยังตราตรึง
ในจิตใจของฉัน

กดลอจอ่าน

ທດສະວັດ